

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **DP&K-CZQ s. r. o.**, IČ: 041 94 454
sídlem Oblouková 1328/2, Předměstí, 746 01 Opava
zastoupena advokátem Mgr. Michalem Varmužou
sídlem Kozinova 2, 787 01 Šumperk

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 1. 2019, č. j. 35/19/5000-10610-711361,
ve věci uložení pokuty pro porušení ustanovení § 4 odst. 1 z. č. 202/1990 Sb.

takto:

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 4. 1. 2019, č. j. 35/19/5000-10610-711361, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 11 228 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce, Mgr. Michala Varmuži, sídlem Kozinova 2, 787 01 Šumperk.

Odůvodnění:

I. Žalobní námítky:

1. Žalobkyně se žalobou došlou zdejšímu soudu dne 3. 3. 2019 domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 1. 2019, č. j. 35/19/5000-10610-711361 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Specializovaného finančního úřadu ze dne 20. 12. 2016, č. j. 322426/16/4300-00805-050429, kterým jí byla uložena pokuta ve výši 10 000 000 Kč a povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč, a to podle ustanovení § 48 odst. 1 písm. c) z. č. 202/1990 Sb., zákona o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „loterijní zákon“) pro porušení ustanovení § 4 odst. 1 loterijního zákona, spočívající v provozování loterie nebo jiné podobné hry bez příslušného povolení.
2. V rámci řízení již žalovaný vydal rozhodnutí o žalobkynině odvolání a to, když toto dne 18. 7. 2017, pod č. j. 31595/17/5000-10610-711361, zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Toto rozhodnutí však bylo ke správní žalobě proti němu směřující zrušeno rozsudkem zdejšího soudu ze dne 14. 11. 2018, č. j. 22 Af 83/2017-88 a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení, jehož výsledkem je právě napadené rozhodnutí. V rozsudku zdejší soud zavázal žalovaného k tomu, aby v tomto řízení doplnil skutková zjištění, zda soutěžící mají k dispozici tzv. „otázku poslední záchrany“, jaké jsou její podmínky a zda a jakým způsobem existence této herní varianty ovlivňuje přítomnost znaku nenávratnosti vkladu a znaku náhody.
3. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobkyně mimo jiné uvedla, že zjištění skutkového stavu věci správními orgány jsou zcela nedostatečná pro posouzení věci, nemají oporu v provedeném dokazování a konkrétně k „otázce poslední záchrany“ argumentovala především tím, že tato zaručuje návratnost vkladu na základě znalostí hráče, kdy nelze otázky „kádrotvat“ kritériem průměrného spotřebitele (kdy k tomuto kritériu žalobkyně poznamenala, že jej předpisy upravující loterie neznají) a u otázek, které se touto optikou zdají příliš složité usuzovat na to, že již nejde o vědomostní otázky. Žalobkyně dále poukázala na „nedbalost“ správních orgánů, kdy díky této byla, přes několik stovek kontrol, zjištěna „otázka poslední záchrany“ pouze ve třech případech (jak jsou tyto ilustrovány níže), což dle ní neodpovídá zjištění skutkového stavu správním orgánem maximálně objektivně pro jeho právní posouzení.
4. Dále rozporovala závěr žalovaného o přítomnosti prvku náhody v rámci hry v tom, že zařízení nabízí tzv. válcové hry, kde výše výhry je soutěžícímu vygenerována náhodným nastavením válců, přičemž soutěžící neví, jaká výše výhry mu bude k otázce přidělena. Nesouhlasila ani se závěrem o přítomnosti prvku nenávratnosti zaplaceného vkladu, neboť soutěžící má možnost hru kdykoliv ukončit a požádat o vrácení zbývajících kreditů (a to již před první otázkou) a dále je nenávratnost vkladu vyloučena existencí „otázky poslední záchrany“.

5. Žalobkyně konečně namítla nezákonnost výše pokuty, z důvodu její záměrně likvidační výše, odůvodněné vědomým porušování loterijního zákona žalobkyní, s čímž žalobkyně nesouhlasí. Správní orgán vůbec nezjišťoval majetkové poměry žalobkyně a postupoval tak v rozporu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 – 133.

II. Stanovisko žalovaného:

6. Ve svém vyjádření k žalobě žalovaný ohledně „otázky poslední záchrany“ v podrobnostech odkázal na výše citovanou argumentaci obsaženou v napadeném rozhodnutí, kdy následně tuto i zopakoval ve svém vyjádření. K otázce „válcových her“ odkázal na závěr krajského soudu v předchozím rozsudku a k otázce přiměřenosti výše uložené pokuty zopakoval argumentaci z napadeného rozhodnutí.

III. Posouzení krajským soudem:

7. Krajský soud poté, co zjistil, že žaloba byla podána včas ve lhůtě dvou měsíců po doručení písemného vyhotovení rozhodnutí žalovaného žalobci, tedy v souladu s ustanovením § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

III.a.

8. Ze správního spisu krajský soud zjistil a z podání stran má soud za nesporné následující: správní orgán v roce 2016 provedl kontrolní úkony v rámci kontrol, které zaznamenal do protokolů o kontrole, a zjistil, že žalobkyně provozovala technická zařízení označené převážně jako „kvíz vědomostní“ bez povolení, jaké vyžaduje provoz loterií, na kterých bylo možno po vložení vkladu o něj soutěžit (hrát). Soutěž v zásadě spočívala v odpovídání na otázky, kdy výhra se správnou odpovědí spojená mohla být jak vyšší, tak nižší, než sázka vložená za účelem obdržení dané otázky; bylo možné však též na otázky neodpovídat, dát je tzv. „do banku“ a směnit za otázku s náповědnou, nebo směnit za jinou otázku téže ceny. O výši možné výhry byl soutěžící po aktivaci tlačítka „info“ informován před samotným položením otázky a hru mohl kdykoliv ukončit a požádat o vrácení kreditu, sníženého či zvýšeného o proběhlé výhry a prohry. Soutěž obsahovala prvek tzv. „otázky poslední záchrany“ (k němu dále).
9. Proti průběžně doručovaným kontrolním zjištěním žalobkyně podávala námitky. Celkem správní orgán na základě výsledků kontrolních zjištění s žalobkyní zahájil 369 správních řízení, která následně spojil do jednoho řízení. Poté, co žalobkyni oznámil, že shromáždil veškeré podklady pro vydání rozhodnutí a vyzval ji k vyjádření k těmto podkladům, rozhodl o uložení pokuty. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, o kterém žalovaný rozhodl nejprve dne 18. 7. 2017; rozsudkem zdejšího soudu ze dne 14. 11. 2018, č. j. 22 Af 83/2017-88 bylo toto rozhodnutí žalovaného zrušeno a věc mu byla vrácená k dalšímu řízení, jehož výsledkem je právě napadené rozhodnutí.

III.b.

10. Podle ustanovení § 1 odst. 2 t. č. účinného loterijního zákona *[l]oterií nebo jinou podobnou hrou se rozumí hra, jíž se účastní dobrovolně každá fyzická osoba, která zaplatí*

vklad (sázku), jehož návratnost se účastníkovi nezaručuje. O výhře nebo prohře rozhoduje náhoda nebo předem neznámá okolnost nebo událost uvedená provozovatelem v předem stanovených herních podmínkách (dále jen "herní plán"). Nezáleží přitom na tom, provádí-li se hra pomocí mechanických, elektronickomechanických, elektronických nebo obdobných zařízení.

11. Z citovaného ustanovení a stávající judikatury lze tedy dovodit základní definiční znaky loterie a jiné podobné hry, kterými jsou: 1. prvek dobrovolnosti, 2. prvek vkladu, jehož návratnost se nezaručuje, 3. prvek náhody a 4. prvek výhry nebo prohry (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. srpna 2014, č. j. 9 Afs 150/2013 – 79 nebo ze dne 17. 10. 2018, č. j. 1 As 136/2018 – 32).
12. To, že u předmětných technických zařízení byl přítomen prvek dobrovolnosti a výhry nebo prohry není v souzené věci sporné. Mezi stranami existuje spor ohledně přítomnosti prvku náhody a nezaručené návratnosti vkladu.
13. Za okolnost, vylučující přítomnost prvku nezaručené návratnosti vkladu, žalobkyně považovala to, že soutěžící má kdykoliv možnost hru ukončit a nechat si vyplátit vložený kredit, případně zvýšený o výhry či snížený o prohry. Stejnou námitku žalobkyně uplatnila i v odvolání a žalovaný ji nepovažoval za důvodnou, neboť podle něj k sázce nedojde vložením vkladu, ale až potvrzením hry tlačítkem „otázka“, po které už hráč nemůže dosáhnout návratnosti vkladu.
14. Posouzením možnosti vystoupit ze hry se zabýval i Nejvyšší správní soud ve shora citované rozsudku č. j. 1 As 136/2018 – 32, kde ji, byť bez podrobnějšího rozboru, považoval za okolnost, která se vztahuje „spíše k posouzení prvku dobrovolnosti účasti na hře“ (viz bod 39. odůvodnění).
15. Krajský soud nemá žádný důvod se v posuzované věci od tohoto závěru odchýlit, když skutkové okolnosti jsou v obou případech shodné. Samotná možnost vystoupení ze hry je nepochybně spojena s dobrovolnou účastí na hře; není – li totiž hráč hrou samotnou nucen v ní setrvat až do konce (např. sankcí, která by byla s vystoupením ze hry spojena), jeho vůle pokračovat je dobrovolná; možnost hru kdykoliv ukončit tak bez dalšího se zaručenou návratností vkladu souvisí pouze okrajově. Pojem „zaručená návratnost vkladu“ není sice v zákoně o loteriích vysvětlen, nicméně již prostým jazykovým výkladem lze dovodit, že jeho významem je možnost kdykoliv při ukončení hry požadovat vrácení celého vkladu, nesníženého o prohry. Žalobkyně sama uvádí, že hráč může při vystoupení ze hry požadovat vložený kredit, buď nezměněný (před položením první otázky) nebo zvýšený či snížený o výhry a prohry. Návratnost vkladu je tak podle názoru krajského soudu zaručena pouze v jednom úseku hry před tím, než hráč požádá o první otázku. Takto krátký a jednorázový úsek hry, kdy je návratnost vkladu zaručena, však nemůže nijak ovlivnit přítomnost prvku nezaručené návratnosti vkladu v soutěži jako celek, protože před položením otázky fakticky hra ještě nezačne. Smyslem hry je odpovídat na otázky, resp. je jinak zpracovávat, nejen vložit peníze do automatu a poté je zase vybrat. V tomto směru se krajský soud ztotožňuje s názorem žalovaného, že skutečným zahájením hry je položení první otázky, nikoliv vložení peněz do zařízení. Krajský soud tak – shodně jako žalovaný – uzavírá, že možnost hru kdykoliv ukončit a požadovat vrácení vloženého kreditu zvýšeného o výhry či prohry nevylučuje přítomnost prvku nezaručené návratnosti vkladu, a žalobní námitka tak není důvodná.

III.c.

16. Žalobkyně dále namítala, že žalovaný chybně spatřoval naplnění prvku náhody v tom, že zařízení nabízí tzv. válcové hry, kde výše výhry je soutěžícímu vygenerována náhodným nastavením válců, přičemž soutěžící neví, jaká výše výhry mu bude k otázce přidělena.
17. Krajský soud poukazuje na to, že otázkou roztočení válců se zabýval již v předchozím rozsudku, byť z pohledu existence a účinků tlačítka „info“, a nemá důvod se od svého závěru nijak odchýlit. Rozhodnou okolností pro přítomnost prvku náhody je nahodilost výše možné výhry, spojená s následující otázkou, která může být vyšší, než je vklad (hodnota otázky), ale také nižší, než je vklad, na což správně poukazuje žalovaný (srov. bod 52 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Je podle názoru soudu jedno, zda výši ceny otázky - a tedy možné výhry či prohry - generuje vnitřní proces zařízení, nebo se tento proces projevuje vizuálně točením válců a jejich zastavení v náhodné pozici, podstatou je, že hráč neví, čím je výše hodnota otázky ovlivněna, a tedy neví, a nemůže ani nijak zjistit či ovlivnit, jakou hodnotu budou mít následující otázky po otázce bezprostředně následující, čímž je v podstatě motivován ke hře. K témuž závěru se přiklonil i Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku č. j. 1 As 136/2018 – 32 (viz bod 39. odůvodnění), kde uzavřel, že ani vědomost o výši hodnoty další otázky neovlivňuje prvek náhody právě proto, že hráč může nahlédnout jen na výši bezprostředně následující otázky. Ani tato žalobní námitka tak není důvodná.

III.d.

18. Žalobkyně namítala nedostatečná zjištění k „otázce poslední záchrany“, s jejíž existencí spojuje vyloučení jak prvku náhody, tak prvku nezaručené návratnosti vkladu.
19. V napadeném rozhodnutí se žalovaný otázkou poslední záchrany zabýval na stranách 17 – 19 pod body 66 – 71, kde je uvedeno, že Specializovaný finanční úřad nezachytil otázku poslední záchrany v protokolech jako kontrolní zjištění, avšak tento herní prvek byl zachycen na třech videozáznamech, které byly od počátku správních řízení součástí spisu, a tedy je mohl žalovaný nyní použít k vlastnímu zkoumání herního prvku. Předně považuje žalovaný otázku poslední záchrany za zcela oddělenou a nezávislou hru díky jiným podmínkám účasti v ní. Tato je totiž hráči nabídnuta až v okamžiku, kdy již pro nedostatečnou výši kreditu zbývajících z jeho původního vkladu do hry nemůže učinit sázku do další standardní otázky. V souvislosti s tímto pak uvádí, že pokud se hráč rozhodne hru ukončit za situace, kdy ještě má dostatek kreditu na koupi standardní otázky, „otázku poslední záchrany“ vůbec nedostane. Žalovaný nerozporoval tvrzení žalobkyně stran výhry 105 % počátečního vkladu při správné odpovědi na „otázku poslední záchrany“, avšak uvedl, že samotné otázky nabízené coby „otázky poslední záchrany“ jsou z hlediska průměrného spotřebitele natolik obtížné, že tyto v kombinaci s desetivteřinovým limitem na zodpovězení otázky od okamžiku jejího položení a výběru správné odpovědi z deseti možných činní z daného prvku spíše soutěž tipovací, nežli vědomostní. Toto opírá žalovaný o citace zjištěných otázek, kterými konkrétně byly:
- „Maďarský fotbalista narozený 1927, který hrál za Real Madrid, se jmenoval?“*
 - Svůj první sólový singl vydala Emeli Sandé ve kterém roce?*

c. *Přemysl Otakar II. porazil v bitvě u Kressenbrunn uberského krále Bélu IV. ve kterém dni v měsíci?*

V podporu svých úvah o konstrukci průměrného spotřebitele – hráče pak žalovaný uvedl hru Blackjack, která je považována za hazardní hru, byť se může pro určitou část populace, obdařenou mimořádnými schopnostmi, jednat o hru založenou na matematických dovednostech.

20. Okolnosti, ze kterých žalovaný vycházel, žalobkyně nerozporovala a soud tak má za mezi stranami nesporné, že v průběhu hry, a to za předpokladu, že hráč již pro nedostatek svého zůstavšího kreditu nemůže učinit sázku do další standardní otázky, má možnost hrát o 105 % svého počátečního vkladu, kdy na tuto skutečnost je předem upozorněn v pravidlech soutěže. Tato hra pak spočívá v zodpovězení vědomostní otázky v časovém limitu deseti vteřin a při výběru odpovědi z deseti možných. Taktéž je mezi stranami nesporné, že při kontrolách provedených Specializovaným finančním úřadem byly zjištěny toliko tři tyto otázky. Sporné naopak je, zda tento prvek může vést k neloterijní povaze zařízení, které by bez něj jinak mohlo splňovat definici loterie.
21. Podle ustanovení § 3 z. č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“), *[n]evyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*
22. Podle ustanovení § 68 odst. 3 s. ř. se v odůvodnění *uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.*
23. K významu tohoto ustanovení se vyjádřil ve svém rozsudku výstižně Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 14. 4. 2016, č. j. 11 A 106/2013 – 31 *„[p]odle tohoto ustanovení obsahem odůvodnění rozhodnutí má být rozbor a hodnocení podkladů rozhodnutí, kdy správní orgán musí uvést, jakými úvahami se při jejich hodnocení řídil. Nepostačuje tak, aby správní orgán uvedl pouhý soupis podkladů, ale musí uvést, jakým způsobem tyto podklady hodnotil, jaký přikládal jednotlivým podkladům význam a proč činil právě tak. Dále musí správní orgán uvést, jakými úvahami se řídil při výkladu právních předpisů, které na rozhodovanou věc aplikoval a na jejichž základě rozhodnutí vydával. (...) Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“*
24. Jak již bylo uvedeno, žalovaný má za to, že z důvodu povahy „otázky poslední záchrany“ coby samostatné hry a dále přílišné obtížnosti otázek, není prvek otázky poslední záchrany s to vymanit soutěž provozovanou žalobkyní z kategorie loterií, přičemž zjevně i jen jeden z právě uvedených důvodů, ukázal-li by se pravdivým, by stačil k zařazení zkoumaných žalobkyniných soutěžních zařízení mezi loterie.
25. K prvnímu zmíněnému, tedy samostatnosti hry, uvádí žalovaný v rozhodnutí toliko, že: *„[z] hlediska odlišných podmínek účasti se jedná o hru nezávislou na předchozím průběhu hraní. S ohledem na nezávislost této hry na předchozím herním mechanismu (...) který*

naplňuje veškeré definiční znaky loterie a jiné podobné hry) nelze na základě pouhé existence tzv. „otázky poslední záchrany“ konstatovat, že se v případě „soutěže“ provozované prostřednictvím TZ QUIZ vůbec nejedná o loterii nebo jinou podobnou hru.“ Dále pak argumentuje, že by zařazení tohoto prvku za jakoukoliv loterii (vedlo-li by toto ke změně povahy soutěže na soutěž vědomostní) učinilo zákonnou úpravy loterií prakticky zbytečnou. Proto: „na výše uvedené nelze nablížit jinak, než na zcela oddělenou a nezávislou hru, v níž je použita pouze sázejícím celkově prohraná částka jako jediný prvek, který nesouvisí (zde jde s největší pravděpodobností o překlep a mělo zde být „souvisí“ – pozn. soudu) s již odehranými a ukončenými hrami.

26. Podle názoru krajského soudu, odůvodnění žalovaného hloubkou a kvalitou neodpovídá takto závažnému závěru. Jakkoliv soud neupírá teleologickému výkladu právních norem jeho výsostného postavení v hierarchii výkladových technik, je toho názoru, že žalovaným prezentované rozdělení hry na dvě zcela samostatné nelze odůvodnit toliko tím, že by jinak nebylo možné na daná zařízení vztáhnout zákon o loteriích. Zjištěný skutkový stav totiž nelze upravovat tak, aby byl podřaditelný pod žalovaným vybrané právní normy. Jiného důvodu pro ono rozdělení, který by měl svůj základ ve fakticky zjištěné podstatě herního mechanismu, pak žalovaný ve svém odůvodnění nepodává, pouze obecně konstatuje nezávislost hry na předchozím herním mechanismu, aniž by vysvětlil, co se pod tímto obecným konstatováním skrývá a jak oddělitelnost této hry konkrétně odůvodňuje, což činí jeho závěr nepřezkoumatelným ve smyslu výše uvedeného rozhodnutí Městského soudu v Praze.
27. K druhému zmíněnému argumentu, spočívajícímu ve složitosti otázek, která v kombinaci s počtem možností a časovým limitem vede k tomu, že soutěžící správnou odpověď toliko tipuje s pravděpodobností blížící se 1 : 10, uvádí soud následující. Byť je pravdou, že zákony upravující provozování loterií v rozhodné době neznaly a ani nyní neznají konstrukci průměrného spotřebitele nebo průměrného hráče, nelze obtížnost otázek považovat za shora neomezenou, má-li soutěž zůstat vědomostní. Byť nelze přesně určit hranici, má soud za zřejmé, že obtížností otázek posunutou za meze možností drtivé většiny populace (kdy právě pro tuto populaci je žalobkyní provozovaná soutěž určena a vůči ní tedy musí být posuzována) by bylo možné vytvořit soutěž, která se bude vědomostní pouze jevit. Zde pak by se již jednalo o obcházení zákona s důsledky z toho plynoucími.
28. V řešené věci si však, dle názoru soudu, nelze o náročnosti otázek pokládaných v rámci herního prvku „otázky poslední záchrany“ učinit relevantní představu, neboť byly zjištěny toliko tři z nich. Činil-li pak na základě těchto třech žalovaný své závěry o povaze řečeného prvku, pak nedostal příkazu svrchu citovaného ustanovení § 3 s. ř., tedy nezjistil stav věci v rozsahu, který je nezbytný pro soulad rozhodnutí s okolnostmi daného případu, což činí jeho rozhodnutí i v této části nepřezkoumatelné.
29. Krajský soud pro úplnost rekapituluje, že napadené rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné jednak v úvaze o přítomnosti dvou her (hra bez otázky poslední záchrany a s otázkou poslední záchrany), jednak v závěru o na vědomostech založené (ne)zodpověditelnosti „otázky poslední záchrany“. Bez zjištění těchto dvou okolností nelze učinit závěr o tom, zda žalobce provozuje loterii, či nikoliv, a zda tedy k provozování předmětných kvízomatů potřeboval povolení podle § 4 odst. 1 loterijního zákona. Jednalo – li by se totiž o jednu hru, ve které by byla přítomna

pouze na vědomosti založená „otázka poslední záchrany“, nešlo by o loterii, ledaže by byl i tak naplněn některý ze zbývajících čtyř prvků loterie, zejména pak prvek náhody. Vzhledem k nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu totiž nebyla ještě řešena otázka přítomnosti prvku náhody ve vztahu k tomu, zda po zodpovězení „otázky poslední záchrany“ lze či nelze náhodně vyhrát – násobně - více než 105% vkladu, když současně nebylo ani zjištěno, jaké herní možnosti hra po správném zodpovězení „otázky poslední záchrany“ nabízí.

III.e.

30. Žalobkyně konečně namítala nezákonnost výše uložené pokuty. Vzhledem k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a v důsledku toho nejistoty ohledně naplnění skutkové podstaty podle § 48 odst. 1 písm. c) loterijního zákona je zodpovězení této žalobní námitky předčasné.

IV.

31. Svrchu popsaným postupem zatížil žalovaný napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jakož i vadou rozhodnutí na základě skutkového stavu, který přitom vyžaduje rozsáhlé doplnění podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro které soud bez jednání zruší rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 1 s. ř. s. Podle ustanovení § 78 odst. 4 s. ř. s. *[z]ruší-li soud rozhodnutí, vysloví současně, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému*. Soud tak tedy ve shodě s těmito ustanovením výrokem I učinil.
32. Žalobkyně žalobou navrhla také zrušení rozhodnutí Specializovaného finančního úřadu, což je postup předvídaný ustanovením § 78 odst. 3 s. ř. s., krajský soud však pro tento postup neshledal důvod, a proto tak nepostupoval. O návrhu nerozhodl, neboť domáhat se zrušení rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které předcházelo napadenému rozhodnutí, není procesním právem žalobkyně (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 1 As 60/2006 – 106).
33. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobkyně byla v řízení procesně úspěšná a vzniklo jí tak vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobkyně tvoří:

a) zaplacený soudní poplatek	3 000 Kč
b) náklady právního zastoupení advokátem	
)	
i) odměna advokáta za zastupování v řízení ve výši 3 100 Kč / úkon při těchto úkonech právní služby:	§ 7 bod 5.,
§ 9 odst. 4 písm. d),
§ 11 odst. 1 písm. a),
d)
1) příprava a převzetí věci	
2) sepsání žaloby	
	vyhl. č. 177/1996 Sb. 6 200 Kč
ii) paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč / úkon při úkonech právní pomoci vypočtených pod písm. i)	§ 13 odst. 4
vyhl. č. 177/1996 Sb. 600 Kč
iii) DPH z částek dle i) a ii)	§ 23a z. č. 85/1996 Sb. 1 428 Kč

*Celkem**11228 Kč*

Všechny tyto náklady řízení podle obsahu spisu žalobkyni prokazatelně vznikly a jedná se o náklady nezbytně nutné k uplatnění jejích práv. Soud proto žalovaného k jejich zaplacení zavázal, a to k rukám zástupce žalobkyně podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“) ve spojení s ustanovení § 64 s. ř. s. Lhůtu k zaplacení soud stanovil v souladu s ustanovení § 160 odst. 1 občanského soudního řádu, neboť tato lhůta je přiměřená možnostem žalovaného.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 1. října 2019

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu